

LOUIS EL PLAGA PRESENTA

Maddilàndia
està a 8 hores

No us ENCANTEU
amb el lligot
de la senyora Haret!

En Dunky disfressat
de conill de Pasqua

COM

Jo

EI!

ENTABANAR

ELS TEUS

PARES

L'Elliott toca
la flauta FATAL

El pijama es pràctic
per fer karate

Els meus pares
són patètics

L'Edgar i les
seves pedres

Becaina reparadora
a classe

PETE JOHNSON

COM ENTABANAR
ELS TEUS PARES

Pete Johnson

*Aquest llibre està dedicat a Valerie Christie,
una bibliotecària veritablement inspiradora,
el suport de la qual significa tant.*

Títol original: *How to Fool Your Parents*

© 2016 Pete Johnson, pel text

© 2016 Nikalas Catlow, per les il·lustracions

Publicat per acord amb Award Publications Ltd.

© Editorial Brúixola (GEB, SL), 2024

Bac de Roda, 64

08019 Barcelona

www.brunolibros.es

Direcció editorial: Begoña Lozano

Traducció: Marga G. Borràs

Edició: María José Guitián

Preimpresió: Pablo Pozuelo

Disseny de coberta: Nikalas Catlow,

adaptat per Miguel A. Parreño (MAPO DISEÑO)

Reservats tots els drets.

És rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, la reproducció o la transmissió total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment mecànic o electrònic, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, com també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics. Se'n poden utilitzar citacions sempre que se'n senti la procedència.

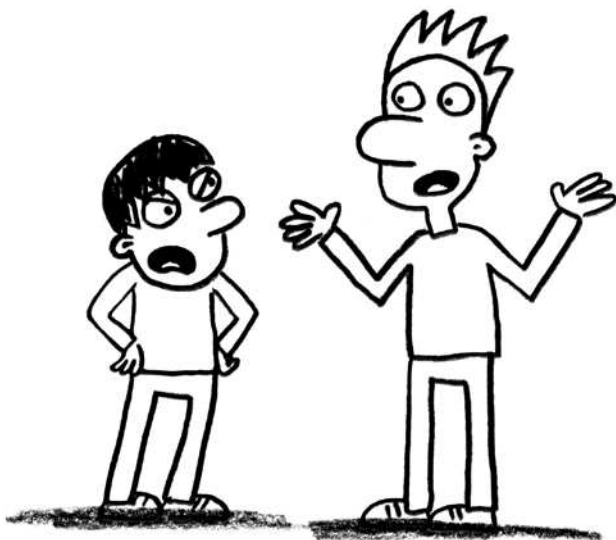
ISBN: 978-84-1349-318-3

D. legal: M-3761-2024

PAPER DE FIBRA
CERTIFICADA

COM ENTABANAR ELS TEUS PARES

CAPÍTOL 1

UNA BECAINA REPARADORA

Dimarts, 25 de febrer

16.30 h

Vull fer una confessió completa.

Jo, Louis (el nom complet és Louis el Plaga), he dit aproximadament a les 15.45 h d'avui: «Professor, ho sento moltíssim i voldria oferir-me voluntari per a un càstig addicional aquí i ara».

Que si no em fa vergonya? Totalment. Però no podia fer altra cosa. Veuràs, és que em trobo en una situació increïblement desesperada. No, de debò... Tu escolta'm.

Teníem classe de física, l'última del dia. Quin badall! El professor era el senyor Duncan (que tot-hom anomena Dunky). Doble badall.

Bé, doncs jo em sentia cada cop més ensopit. En realitat, només volia descansar els ulls una estoneta. Malauradament, el cap em va caure sobre el pit...

Una becaina reparadora és el terme tècnic per descriure el que va passar després. I si el Dunky m'hagués deixat en pau, m'hauria despertat fresc i preparat per aprendre més. En canvi, m'ha xiuxiuejat a l'orella: «No pots dormir a la meva classe».

Jo li hauria contestat: «Si no parlessis, sí que podria». Però sabia que aquella situació requeria tacte. Per això, he intentat explicar-li que tan sols havia estat una becaineta reparadora molt breu i que és una cosa que es fa molt avui en dia.

Però ell no m'escoltava, sinó que regalimava sarcasme mentre em cridava: «M'alegro molt que hagis decidit tornar-te a unir a nosaltres. Les teves contribucions a la classe són vitals». Aquí tota la classe ha rigut, perquè jo no dic mai ni piu a la seva assignatura. «Ens veurem al final de la classe per parlar dels teus problemes de son».

Així que, més tard, mentre tots els altres tocaven el dos, m'he apropiat al Dunky amb un somriu-

re valent. Ell s'ha aixecat de la cadira. És altíssim i extraordinàriament prim, amb una cara llarga i arrugada, una barba grisa que sembla que té floridura i els ulls més petits que hagin vist mai, com dues panses diminutes que et miren fixament.

Però has de saber una cosa: havia de caure bé al Dunky, perquè necessitava que em fes un gran favor. Segur que penses que és un cas perdut, i tens raó. Però havia d'aconseguir aquesta missió impossible.

És per això que quan m'ha anunciat que demà rebria un doble càstig, he dit amb alegria: «Moltes gràcies, senyor Duncan, m'ho mereixo». Després he dit les paraules que t'he escrit al principi i que no puc tornar a repetir.

I endevina què m'ha contestat el Dunky després de la meva oferta tan sorprenent.

No res.

Senzillament, ha assenyalat amb la mà ossuda l'escriptori que tenia davant seu.

I des de llavors que estic assegut aquí, omplint un full darrere l'altre sense parar d'escriure... Bé, fins que ha sortit de la classe una estona.

ESPERA, que torna.

Després, més.

16.50 h

He lliurat el meu escrit al Dunky orgullós de mi mateix. «Són cinc pàgines i mitja», li he dit, «i no m'ha costat gens. Estic content d'estar aquí amb vostè». Ha donat un cop d'ull ràpid al que havia escrit. Sí, ha estat una mica groller, però jo sabia per què. Encara estava empipat perquè m'havia adormit a la seva classe. I, d'actor a actor, ho entenia perfectament. D'entrada, sents que no estàs captant l'atenció del públic.

Per això li he dit: «Senyor Duncan, li asseguro que la classe d'avui no era més avorrida que de costum. Vull dir, que no era gens avorrida». I m'he afanyat a afegir: «De fet, era fascinant. Sobretot...». He intentat recordar alguna cosa de les que havia dit, però no he pogut, així que he remugat: «Hi ha hagut tants moments destacats, que no en puc escollir un de sol». I he acabat dedicant-li un somriure captivador.

Ell no ha aixecat una cella. El Dunky m'escrutava amb pinta de no haver entès ni un borrall. Però, fos com fos, m'havia de guanyar aquest professor escardalenc amb l'americana grisa arrugada que volta per l'escola com un fantasma sinistre.

Però com?

No tenia elecció. Havia de confiar en ell.

Llavors li he preguntat: «Senyor, vol saber el vertader motiu pel qual m'he quedat adormit a classe?».

Algú ha vist la més mínima espurna d'interès en aquells ulls diminuts? Tanmateix, ha fet que sí amb el cap, però molt, molt a poc a poc, com una joguina que necessités urgentment que li donessin corda.

«Ha de saber que aspiro a ser humorista i que fa poc vaig sortir en una cadena de televisió per satèl·lit durant tres minuts sencers explicant acudits al programa de la meva amiga Poppy. Potser fins i tot em va veure», he afegit esperançat.

«No», m'ha etzibat.

«Bé, no passa res. Doncs resulta que després em van convidar a un videoblog. Sap què és un videoblog?».

«No», m'ha tornat a etzibar.

«No pateixi, segur que la majoria de la gent de la seva edat avançada tampoc no en té ni idea. Són vídeos que fan nois i noies i que després pen-gen a internet». Tampoc no estava gens segur que el Dunky sabés què era internet.

«El cas és que el més popular ara mateix és el videoblog del Noah i la Lily. Tenen gairebé deu

milions de seguidors. S'ho imagina?». He fet una pausa perquè el Dunky pogués fer-ho. «Per això, ja es pot imaginar l'emoció que em va fer que em convidessin al seu programa».

Com que tenia la sensació que estava perdent el Dunky, m'he apressat a dir: «M'hi van convidar per ajudar els nens amb problemes, i també per fer humor. I m'hi han tornat a convidar aquest diumenge, s'ho pot creure? Em sentia tan content, que aquesta nit quasi no he dormit. Per això he hagut de fer la becaïneteta a classe».

La veritat és que això és mentida, aquesta nit he dormit com un tronc, tot i que estic increïblement emocionat pensant en diumenge. Però jo soc així: sempre intento escampar el bon humor i aixecar l'ànim de la gent. «Ja ho veu, la meva becaïneteta no ha tingut res a veure amb vostè», li he dit. «Segur que això l'anima. Ara, li agrairia molt que em fes un favor».

Les celles del Dunky quasi li han sortit disparades del cap.

«Com sap, avui se celebra la tarda de pares, i els meus pares i jo vindrem disposats a escoltar les seves sàvies paraules. Naturalment, vostè té total llibertat de parlar del que vulgui, però em sentiria

plenament feliç si no esmentés la becaina que he fet durant la seva classe, perquè aquest tipus de notícies poden afectar molt negativament la ment dels pares, especialment dels que són tan impressionables com els meus. Podrien prendre alguna decisió dràstica, com prohibir-me aparèixer al videoblog del Noah i la Lily aquest diumenge».

Estava segur que fins i tot el Dunky veuria que tornar a aparèixer al videoblog era una oportunitat extraordinària i fantàstica.

«A canvi, faré tots els càstigs que vulgui. I, a més a més, recolliré la brossa després de classe». Als professors els encanta que fem això, no? «Faré el que em mani. I sé que encara tindré un deute amb vostè». Aquesta darrera frase, la vaig sentir una vegada en una pel·lícula. M'ha sonat tan bé que l'he repetit molt a poc a poc: «Tindré... un... deute... amb vostè, senyor Duncan».

El Duncan s'ha posat dret lentament i desmanegadament. (Sempre es mou com si fos un titella de mida natural.)

«I també amb molt de gust li portaré la cartera al cotxe». Ho he afegit perquè m'estava desesperant. Tenia l'horrible sensació que no m'havia guanyat el Dunky.

Però després m'ha dedicat un petit somriure mentre xiuxiuejava, perquè mai no alça la veu: «Estic impacient per veure els teus pares aquesta tarda».

«També és una tarda important per a ells», he dit amb una rialleta.

«Tinc moltes coses per explicar-los», ha dit el Dunky seriós.

I se n'ha anat sense afegir res més.

No estic segur del que ha volgut dir.

Però diria que la cosa pinta malament.

Molt malament.